

ninger — hvis vi gjennem disse Forhandlinger skulde komme til det Resultat at foreslaa noget Andet end, hvad vi her have foreslaaet, vil Forandringen være meget let gjort. Jeg ser ikke rettere, end at det Nye, vi have foreslaaet under Lit. a i § 000, for det Første er det, at vi have taget den fraskilte Hustru med; der staar jo nemlig, at „den Mand, der gifter sig med en Enke eller en fraskilt Hustru eller en ugift Kvinde“, skal forsørge hendes i Egteskabet indbragte Børn. Efter den gjældende Ret paahviler Forpligtelsen kun den Mand, der gifter sig med en Enke eller en ugift Kvinde, men ikke den Mand, der gifter sig med en fraskilt Kone. Nu have vi, som sagt, taget den fraskilte Kone med, og vi have gjort det, fordi det forekommer os at være en besynderlig Anomali, at der skulde gjælde noget Andet om en Mand, der gifter sig med en fraskilt Hustru, end om en Kvinde, der gifter sig med en fraskilt Mand; thi efter den gjældende Ret er det saa, at, naar en Kvinde gifter sig med en fraskilt Mand, bliver hun forpligtet til at forsørge hans Børn ud over Egteskabet, medens der ikke paahviler den Mand, der gifter sig med en fraskilt Hustru, nogen saadan Forpligtelse overfor hendes Børn. Jeg kan ikke se, at der er fund Sands i disse Regler. Det forekommer mig at maatte være paa Grund af en Tilfældighed, at det er kommet til at staa saaledes i Lovgivningen, og der forekommer mig at være al Grund til at søge at faae Lighed ind paa dette Gebet, være sig paa den ene eller paa den anden Maade; ønsker man, at Forpligtelsen heller ikke skal gjælde for den Kvinde, der gifter sig med den fraskilte Mand, saa kan man jo bestemme det; men det forekommer mig i ethvert Fald, at Meget taler for, at vi træffe en ensartet Afgjørelse for begge Tilfælde. — Den anden Bestemmelse i denne Del af § 000 indeholder Noget, som jeg ikke er sikker paa, om det er en Forandring eller ikke. Vi have jo udtrykkelig fremhævet, at Forpligtelsen kun refererer sig til de i Egteskabet indbragte Børn; men dette er et af de Punkter, ved hvilke der mulig kan være Tvivl om, hvad der er gjældende Ret. Lovforslaget gjør ganske vist her ikke nogen Forskiel; efter det gjælder Forsørgelsespligten ikke alene overfor de indbragte Børn, men overhovedet overfor de Børn, som Vedkommende har. Naar vi derimod tage Frdg. af 24de Januar 1844 for os, som jo er den, der indeholder den gjældende Ret, vil man finde, at den bruger Udtrykket „indbragte Børn“. Den siger: „Naar en Enke, der har Børn, eller et Fruentimmer, der har uægte Børn, gifter sig, skulle de saaledes i Egteskabet indbragte Børn have samme Forsørgelses hjem, som Moderen selv erhverver ved sit Egteskab, ved hvilket Manden og paadrager sig samme Pligt til at sørge for deres Underholdning og Opdragelse, som om de vare hans egne Børn“ osv. For det Første er jeg altsaa ikke saa ganske sikker paa, at vi over-

hovedet der foreskrive noget Nyt; det er et af de Punkter, med Hensyn til hvilke det forekommer mig, at det kan være tvivlsomt, om Lovforslaget er i fuld Overensstemmelse med den gjældende Ret. Men det er efter min Mening mindre vigtigt; hvad der for os har været det egentlig Bestemmende, er, at det synes os naturligt og billigt, at Manden kun skal have denne Forpligtelse lige over for de indbragte Børn. Naar der er Tale om at paalægge ham den videre gaaende Forpligtelse over for de indbragte Børn ud over Egteskabets Bestaaen, er det dog den naturligste Betragtning af Verden at sig: Ja, denne Forpligtelse skal han have, fordi han vidste, hvad han gjorde, da han gittede sig med dette Fruentimmer; men modsat synes det at være overordentligt ubilligt at paalægge ham en saadan Forpligtelse lige over for det Fruentimmer, hvis tidligere Forbindelse og hvis tilfede værende uægte Børn have været skulde for ham, og noget lignende gjælder ogsaa med Hensyn til Dorebørn. Derfor er det, at vi have stillet dette Forslag, og det kan jo ganske vist blive Gjenstand for nærmere Overveielse, om der virkelig skulde være Anledning til at forlade det, men i og for sig maa jeg, dog paa det Allerbestemteste protestere imod, at man skulde betegne det som Noget, der allerede ved første Oietast skulde vise sig at være mindre retligt. — Det er i det Hele taget vanskelige Spørgsmaal, der bleve berørt igaar, men jeg tror ikke, at der paa dette Stadium er Grund til at gaa videre ind paa dem, fordi det er Spørgsmaal, som vanskeligt ville kunne diskuteres i deres fulde Udstrækning her, og om hvilke det gjælder, at hvad der med Hensyn til dem kan være at foretage, kan gøres ved et Bemærktæg gennem smaa, ubetydelige Endringer.

Jeg skal nu tilføje nogle Ord om et andet Punkt, med Hensyn til hvilket der er fremsat Endringsforslag; det er Bestemmelsen om Aliminationsbidragenes, Underholdningsbidragenes, Afsoning. Det blev igaar fra flere Sider fremhævet, at vi gjorde noget meget Inkonsekvent, naar vi holdt paa, at de skulde affones, ja endog affones paa en strengere Maade, end Regjeringsforslaget vilde det, uagtet Gjældsfrangflet nu er ophævet. Det forekommer mig imidlertid, at disse Ting ikke have Noget med hinanden at bestille; den Forpligtelse, her er Spørgsmaal om, kan ikke sammenlignes med almindelig Gjæld, hvor Publikum kan lade være med at indlade sig med en Person, hvor man kan undersøge hans Bederskaffighed, hans Kredit og derefter bestemme, om man vil yde ham Laan eller ikke. Det er et ganske andet Spørgsmaal; her er derimod Spørgsmaal om en familieretlig Forpligtelse, om en Pengeprestation, som for Faderens Vedkommende træder i Stedet for hans Forpligtelse til umiddelbart at forsørge Børnet. Der er i Principet ingen For-